

SETKÁVÁNÍ

ROČNÍK V. ŘÍJEN 2003

8

BRNĚNSKÝ EVANGELICKÝ MĚSÍČNÍK

Týden ve sboru

Brno I

Úřední hodiny: Po-Pá 9-12: Út 16-18

Pondělí

18.30 – staršovstvo (6.10.)

19.00 – sborový rozhovor (20.10.)

Úterý

15.00 – služby Boží v DD Věstonická

17.00 – dětský klub

17.00 – biblická hodina pro děti

18.30 – příprava nedělní školy

19.30 – starší mládež

Středa

9.30 – klub otevřených dveří

13.00 – služby Boží
v Diakonii Hrnčířská

15.00 – kavárnička

18.30 – mladší mládež

Čtvrtek

16.00 – konfirmační příprava II. ročník

17.00 – biblická hodina pro dospělé

18.30 – redakční rada BEM (2.10.)

Pátek

15.00 – konf. příprava – Rychmanov

18.30 – zkouška pěveckého sboru CD

Neděle

10.00 – nedělní škola pro děti

11.00 – setkání na faře při kávě a čaji

Brno II

Úřední hodiny: Po-Pá 8.30-11.30

Pondělí

18.30 – staršovstvo (13.10.)

Úterý

19.30 – třicátníci (21.10.)

Středa

13.00 – služby Boží
v Diakonii Hrnčířská

18.00 – biblická hodina v BD

19.30 – mládež

Čtvrtek

15.30 – vyučování dětí I

15.45 – vyučování dětí II

16.30 – příprava konfirmandů I

17.15 – příprava konfirmandů II

Sobota

9.30 – služby Boží v DD Kociánka
(4., 18.10.)

Neděle

10.00 – setkání v Blahoslavově domě
při kávě a čaji

Setkávání – brněnský evangelický měsíčník. Ročník V. Vydávají sbory Českobratrské církve evangelické Brno I a Brno II. Odpovědní redaktori: Jiří Gruber, Jaroslav Vitek. Spolupracovali: Marek Baláš, Jan Franců, Ladislav Hájek, Marie Hájková, Ludmila Marková, Blahoslav Šimek a další. Registrováno pod číslem MKČR E12109. Vychází 10× ročně. Doporučená cena jednotlivého čísla 10 Kč. Články označené * neprošly jazykovou korekturou.

Adresa sboru ČCE Brno I: Opletalova 6, 602 00 Brno, tel. 542 211 453, email:

Adresa sboru ČCE Brno I: Opletalova 6, 602 00 Brno, tel. 542 211 453, email:

ccebrno1@atlas.cz, <http://brno1.evangnet.cz> Adresa sboru ČCE Brno II: Lidická 79, 602 00 Brno, tel. 541 212 469,

email: evsboii@iol.cz.

Synu, od svého mládí se věnuj vzdělávání,
až do šedin tak budeš nacházet moudrost.

Přistupuj k ní jako oráč a rozséváč
a čekej na její dobré plody.

Jen málo námahy na ni vynaložíš
a brzy budeš jíst, co z ní vzejde.

Ochotně naslouchej vyprávění o Božích věcech
a nedej si ujít žádný moudrý výrok.

Objevíš-li rozumného, přivstaň si a pospěš k němu
a tvá noha ať vyšlape práh jeho dveří.

O Hospodinových příkazech přemýšlej
a vždycky se bedlivě zabývej jeho zákony.

On posílí tvůj rozum
a uspokojí tvou touhu po moudrosti.

Sír 6, 18-19 a 35-37

Pozdě odpoledne

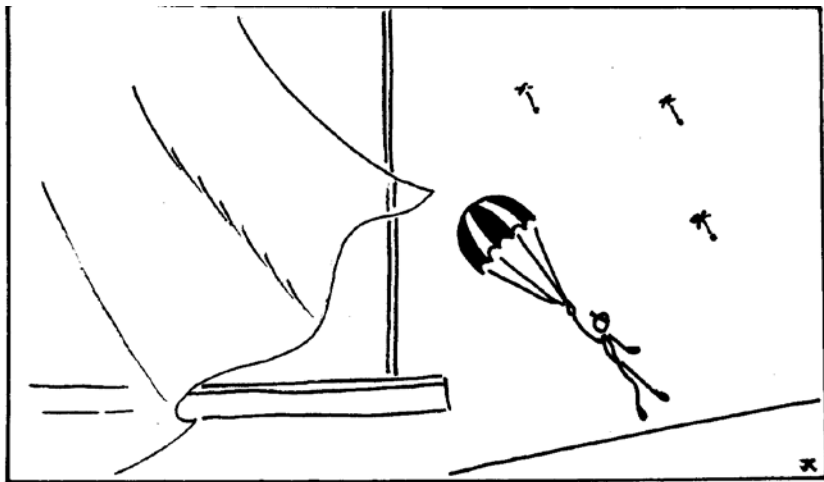
mi do pokoje vletěl otevřeným oknem a s dokonalou elegancí přistál na stole vedle otevřené knížky mrňavý parašutista. Semínko pampelišky – letos tu odkvétají časně.

Jak dávno jsem v tom předmětu přestal vidět parašutistu. To kdysi jako děti jsme si s odkvetlými pampeliškami dokázali hrát a vidět je tak. Dnes jsem si ho znovu prohlížel. Je to dokonale vymyšlené a udělané, bezchybně to funguje a najde mezi otevřenými okny zrovna to moje. Dokonale vybavený výsadkář přistane, aby zkusil, zda by tam nemohla příští rok rozkvést kytky. Inu příroda – říká pozorovatel. Chytré je to, chytré.

Nikoli, milý pozorovateli. Nedíváš se na přírodu, díváš se na semínko pampelišky. Chybi ti dětská fantazie, i vymýšlíš si nemotorně, jak činívá dospělák. Posuzuješ a srovnáváš s člověčí chytrostí. Říkáme příroda a chceme v tom mít jedno jméno pro neuvěřitelně veliký souhrn věcí, jevů, dějů a kdovíčeho. Vymyšleným pojmenováním se člověk vyhýbá tomu, že by jinak musel žasnout a donekonečna se ptát: proč?

Naše současná kultura se prý vyznačuje diváctvím. Ale já se přistihuji při tom, že doopravdy se podívat vlastně neumím – zdá se, že ani na pampelišku. Co když mi kdosi chce něco naznačit? Třeba tu přistál ten parašutista ve skutečnosti kvůli mně. Našel si ke mně cestu a sdělil, že žasnout má smysl. Kdosi pro mě vymyslel a daroval mi svět podivuhodných věcí, jevů, dějů a kdovíčeho. A prý: zkus si vzpomenout na dětskou zvědavost. To jsi ještě neuměl říkat „příroda“, zato ses neúplatně vyptával: „proč?“

Jaroslav Vitek, Heidelberg

Anketa

Jak by se asi změnil můj život, kdybych nevěděl o Bohu a nevěřil v něho?

Odpovědi konfirmandů z Brna a Klobouk napsané během červnového soustředění

Myslím si, že by mně v tom životě něco chybělo. Možná bych věřila v něco jiného než je Bůh, třeba bych chodila do kostela a modlila bych se k někomu jinému, ale nevím ke komu.

Asi bych víc hřešila, protože bych nevěděla, že dělám chyby. Můj život by byl prázdnější, ale já bych si to neuvědomovala. Kdybych nevěřila v Boha a nevěděla o něm, tak bych byla v nevědomosti. Nevěděla bych, že o něm nevím.

Řekla bych, že když člověk o něčem neví, tak asi nemůže vědět, že mu to schází. Můj život by to asi nezměnilo, protože bych nevěděla, že to může být jiné. Dělala bych asi jiné věci a nebo stejné a neměla bych potom výčitky svědomí. To, že bych se nemodlila, by mi připadalo normální, nevěděla bych, že existuje něco jako Boží pomoc a měla bych pocit, že celý můj život je jenom můj a všechno je moje věc a moje práce. Mohla bych dělat víc to, co bych chtěla a možná bych se cítila svobodněji.

Pravděpodobně bych věřil v něco nebo někoho. Každý v něco věří. Musel bych si uvědomit, kterou cestou se dát. Buď špatnou nebo správnou. Ale která je ta správná? Seznámil bych se s oběma a pak bych si vybral. Dříve nebo později bych se dozvěděl oř Bohu a pak bych se s ním sblížil a hned bych věděl, která cesta je správná. Pak bych usiloval o to, abych si zasloužil jeho víru. Bez víry v Boha nemá život cíl a smysl. Bůh mně dává smysl života a ukazuje mně, kterou cestou se mám dát.

Myslím, že v dnešní době není problém dozvědět se něco o Bohu. I když by nastala situace, že bych o Bohu opravdu nic nevěděla, snažila bych se získat nějaké informace a potom by už bylo jen na mě, jestli bych uvěřila. Momentálně si nic takového nedovedu představit, protože jsem se narodila v křesťanské rodině a už od mala jsem byla vedená k víře. Můj život by byl rozhodně odlišný od toho současného. Myslím, že by byl horší v tom, že bych nedokázala tak snadno odpouštět.

Neměl bych tolik přátel a neměl bych nikoho, komu bych řekl svou bolest a naopak radost.. Moje dny by byly pořád stejné a bez štávy. Bylo by mi jedno, co se naučím, spíše nenaučím, ale stejně bych vás měl pořád rád.

Asi bych nevěděl, kdy přestat otravovat. Nic by mě nezastavilo a měl bych víc poznámek než teď. Prostě bych se ke všemu nechal překecat a byly by z toho akorát problémy. Tak bych měl větší strach ze smrti, protože bych nevěřil, že přijde něco po ní. A ještě bych nedokázal odpouštět.

Pokud bych o Bohu nevěděla, žila bych asi prázdnějším životem, ale myslela bych si, že žiju nejlíp jak můžu. Když o Bohu vím a věřím v něho, vím že je to lepší než kdybych ho neznala. Ale pokud bych o něm nevěděla, nescházel by mi. Připadala bych si jako ostatní a nenapadlo by mě, že existuje i jiná cesta.

Chyběl by mi vyšší cíl života. Když věřím v Boha, nebojím se tak smrti, jako kdybych nevěřil. Znal bych méně lidí a měl méně přátel. Nebyl bych právě teď v Kloboukách na faře a nepsal bych tuto úvahu. Byl bych ochuzen o mnoho věcí, ale měl bych zase víc volného času.

Těžko říct, určitě bych ale žil jinak. Kdo ví, jestli lépe nebo hůř. Myslím si, že by to velký rozdíl nebyl. Určitě bych nebyl teď tady. Nejspíš bych seděl u televize nebo bych někde připravoval jeskyni do Dračího doupěte nebo bych šel ven s Alánkem. Prostě, kdo ví.

Nepoznal bych přátele, které jsem poznal ve sboru. Měl bych volné neděle a středy a v neděli bych nemusel vstávat tak brzo. Tak bych se nemusel o každých vánocích učit hafo textů. Samozřejmě bych se nemusel učit 150 otázek ke konfirmaci a jezdit na konfirmační cvičení. Nemusel bych svůj rozpočet na příští 2 roky utratit za sbírky.

Záleží na tom, kde bych žil a s kým bych žil. Určitě bych byl nějakým způsobem ochuzen. Choval bych se povýšeně nad druhými. Neměl bych Hospodina, který mně ukazuje správnou cestu života. Nevěřící člověk by mně odpověděl způsobem: „Prakticky by se nic nestalo, měl bys více času, nemusel by ses otravovat chozením do kostela a měl bys o starost méně. Ale víra přeci nespočívá jen v chození do kostela, kde si vyslechnu kázání, odejdu domů a dělám pravý opak křesťanského učení. Křesťanství je pro mne hlubší záležitost. Víra mně dává určitý pocit jistoty. Když jsem doma a mám kolem sebe nevěřící lidi, tak vidím, že řeší problémy, které já jako křesťan dokážu řešit celkem bez problému. Jsou to většinou banality, ale pro ně je to nepřekonatelný problém, který většinou končí hádkou

Asi bych měl volnější neděli, protože bych nešel do kostela, ale zase bych si nemohl pokecat s kámošema. Vůbec bych nemusel do konfirmáku a ani tady bych nebyl. Pár věcí mě sice na tom štve (např. učit se otázky na konfirmaci), ale stojí to za to.

Přečetli jsme pro vás

Bůh pro sekulární Evropu

V sobotních Lidových novinách jsme se dočetli, že se naši zástupci v evropském Konventu nepřipojili k žádostem, aby do preambule evropské ústavy bylo vloženo odvolání na Boha a aby bylo výslovně zmíněno (západní) křesťanství jako duchovní rámec, v němž vznikla Evropa v dnešní podobě. Zástupce ministerstva zahraničí řekl, že Bůh nepotřebuje být v ústavě zmiňován, a dodal, že to říká jako věřící člověk. Předpokládám, že pan Kohout je křesťan nebo Žid, a mluví tedy o Bohu, o němž mluví bible: je to Bůh, který nečeká na naše oběti, takže nečeká ani na zmínku v preambuli ústavy. Tu zmínku tam potřebujeme my a potřebujeme ji stejně jako výslovnou zmínku o křesťanství. Tím „my“, nemyslím „my věřící“, ale „my, obyvatelé sekulárních států Evropy“.

Důvody jsou přinejmenším dva. Tím prvním je politická filozofie křesťanského Západu, postavená především na myšlenkách Augustinova díla O Boží obci. Z těchto myšlenek vyplývá – zjednodušeně řečeno – obraz člověka jako osoby, která svým konečným určením (spása) překračuje politický řád. Kvalita politického řádu se hodnotí podle toho, jaký prostor poskytuje člověku. Konečné určení (spása) platí pro člověka, nikoli pro stát: stát nelze spasit, dějiny nelze spasit, to vše je jenom dočasné. To ale – u Augustina – neznamená, že na politickém uspořádání nezáleží. Je velký rozdíl mezi státem jako „lotrovstvím“ a státem, kde lid spojuje „lásky k řádu“. Zmíníme-li se tedy v budoucí evropské ústavě o křesťanství, říkáme tím, že evropská integrace nespočívá na utopické koncepci: že si od ní neslibujeme nastolení ráje na zemi, ale hodláme její kvalitu hodnotit podle toho, jaký prostor poskytuje lidskému hledání, lidskému osudu.

Druhým důvodem je křesťanská představa trojjediného Boha. Trojjedinost je kvalita, k níž nelze na tomto světě najít žádnou jinou paralelu, než je duše člověka. Zatímco polyteismus svádí k podřízení náboženství politickému řádu (regionální božstva podřízená jednotnému státnímu božstvu), svádí prostý monoteismus k paralele božské vlády s vládou politickou (jeden božský panovník na nebi, jeden politický panovník na zemi). Koncept trojjedinosti tedy vylučuje pozemskou paralelu božské vlády: nepřipouští, aby panovník (politická moc) byl jediným zdrojem moci. Právě dvacáté století ukázalo, že zbožštění politické moci, absolutizace politického nároku nad člověkem, je stále reálná možnost. Nacisté odmítali představu, že by člověk podléhal státu jen fyzicky: celý člověk, jeho tělo i duše podléhá státu, zaznělo opakovaně. Komunisté si to zjednodušili a pojem duše prostě odmítli. Proti podobným koncepcím není Evropa imunní a nikdy nebude. Zmínka o Bohu a o křesťanství je tedy míněna jako pojistka proti utopistickým projektům a proti totalitnímu nároku státu na člověka.

Michaela Freiová, Lidové noviny, červen 2003, vybral Jiří Gruber

První polská farářka mluví česky

Wiera Jelínková pomáhá už 21 let manželovi, faráři evangelického sboru v Zelowě. Vyučuje náboženství a také vede kroužek dětí hrajících na zvonky, jednou měsíčně vede bohoslužby. Tato žena, která je potomkem českých bratří, se letos v září stane první polskou farářkou. „Nebylo to lehké, pracuji na tom dvě desetiletí, ale dobrá zpráva je, že by se to na podzim už mělo podařit,“ říká Wiera Jelínková. Připomíná, že to byli právě potomci českých bratří, kteří Zelow před dvěma sty lety založili. Sama Jelínková pochází ze zdejšího rodu Smetanových. Se synodním seniorem Českobratrské církve evangelické Pavlem Smetanou, jehož otec přišel po první světové válce do Československa s dalšími zelowskými navrátilci, je příbuzná. V Polsku – například v luterské církvi – slouží běžně rovněž ženy, žádná z nich ovšem nepracuje jako farářka. „Já budu skutečně první plnoprávná farářka,“ uvádí s hrdostí v hlase paní Jelínková. Chce pracovat společně s manželem ve sboru, který má více než pět set členů. Zelowský sbor, který udržuje staleté exulantské tradice české menšiny, má od loňska učitelku češtiny. Řada dětí na výuku chodí a dělají pokroky. Už prý ani nemají problémy rozumět psané češtině. Paní Wiera mluví libozvučnou plynou češtinou. Doma se prý hovořilo pouze zelowskou češtinou. Polštině se naučila teprve po svém příchodu do mateřské školy. Zelowští také každoročně jezdí do Čech na tábory pořádané českobratrskou církví, kde mohou slyšet češtinu. „U nás doma už se hovoří pouze polsky, ale s manželem usilujeme o to, aby syn a dcera česky rozuměli. Máme ovšem ve sboru několik rodin, které stále zelowskou češtinu udržují a mluví tak i na malé děti“, chlubí se Wiera Jelínková a jmenuje Pospíšilovy, Zounarovy, Jirsákovy nebo Čápovy.

Rovnost 24. 6. 2003, vybral Josef Hanák

Ze vzpomínek T. G. Masaryka na Klobouky...

Je všeobecně známo, že Masaryk se znal a stýkal se superintendentem Císařem. Masaryka upoutal již jako mladý farář, byli stejně staří, narození v r. 1850. Masaryk dojížděl do Klobouk tehdy jako soukromý docent z Vídně na dovolenou za svými rodiči. Na základě bližších kontaktů s Císařem přestoupil na konci sedmdesátých let do reformované církve. Začátky, kořeny jeho rozhodování sahají však ještě dále do minulosti. Masaryk na to vzpomíná takto: „Slyšel jsem také, že v nedalekých Kloboukách jsou protestanti, helvíti. Zašel jsem tam na výzvědy na pouť a vloudil se do evangelické modlitebny. Měl jsem hrozný strach, že se propadnu nebo že mne za trest zabije hrom a ono nic. Ty holé stěny, pult místo oltáře, ta vážnost a prostota, to všechno na mne udělalo takový dojem, že jsem sotva dechu popadal...“

Eva Melmuková: Cesta setkávání, Český bratr č. 4/2000, vybral A. Hladký st.

Prázdninová poznávání

Sbor v Klášteře nad Dědinou

Asi před třemi roky jsem poslouchal v rozhlasě (ČR-3, stanice Vltava) povídání br. faráře Jana Šimsy o jeho působení ve sboru Klášter nad Dědinou (dále jen Klášter). Proto jsem velmi uvítal, když při naší letošní rodinné rekreaci v evangelickém táboře J. A. Komenského v Bělči nad Orlicí vznikl nápad společně s ostatními rekreanty tento sbor vzdálený sotva 10 km od tábora navštívit. Rád se s Vámi podělím o to, co jsem se tam dozvěděl.

Evangelici z velké části východních Čech již v r. 1782, tj. jeden rok po tolerančním patentu vytvořili sbor, jehož středem se stal právě Klášter. Byl to tedy první a na dlouhou dobu jediný sbor v tomto kraji. K tomuto společenství se v knížecí kanceláři v Opočně přihlásilo 319 rodin, celkem 1148 osob. Zpočátku evangelici neměli kostel ani duchovního pastýře, a tak si dělali bohoslužby sami – v zimě po domech a v létě po stodolách, společně se vzdělávali zpěvem žalmů a čtením Pisma svatého.

Prvním duchovním v Klášteře byl Matouš Bacsá z Uher, který po Velikonocích roku 1785 položil základní kámen k chrámu Páně. Roku 1786 byla otevřena evangelická škola a o rok později byla postavena fara. Roku 1799 se do Kláštera přistěhoval duchovní Samuel Galambossy, za jehož působení se začaly řádně vést církevní účty, které byly při valných shromážděních předkládány starším sboru ke schválení. Roku 1800 se vybralo 120 zlatých a za ně se koupily dva měděné, zlatem polévané kalichy a dlažba do chrámu Páně. V té době církev zaslala konsistoři žádost, aby evangeličtí duchovní pastýři směli na venkově sloužit nešpory a aby bylo při pohřbech dovoleno zpívat. Tato žádost však byla zamítnuta, a tak se klášterský farář Galambossy vypravil do Vídně, aby na nejvyšších místech znovu přednesl žádost českých evangeliků. Ale nebyl přijat.

V roce 1811 do Kláštera nastoupil Jiří Opočenský. Tehdy Evropou zmítaly napoleonské války a duchovní Jiří Opočenský se v oněch pohnutých dobách, kdykoliv bylo zapotřebí, statečně zastával práv církve i jednotlivců. Byl také literárně činný a přátelil se s tehdejšími vlasteneckými spisovateli. Opravil a znovu vydal kancionál „Cithara Sanctorum“, která se všeobecně používala při bohoslužbách až do roku 1900. Roku 1829 odešel do Jimramova a po něm nastoupil duchovní Jan Svoboda. Za jeho působení byla postavena nová fara a jednalo se také o zakoupení varhan.

Jan Svoboda brzy zemřel, a tak r. 1843 na jeho místo nastupuje Jan Veselý, který byl doposud farářem v Černilově, a čtyři roky klášterský sbor administroval. Roku 1863 byl zvolen superintendentem. Duchovní Jan Veselý upravil katolickou čítanku pro potřeby evangelické školy a brzy na to sestavil zcela novou čítanku a mluvnici, rovněž sepsal biblickou dějepravu pro 1. třídy evangelických škol a přeložil Heidelberský katechismus. Roku 1855 byla postavena věž kostela a celý vnitřek byl znovu zařízen.

Na opravu kostela přispěl značným obnosem též opočenský kníže František z Colloredu a Mansfeldu. Veškerou truhlářskou i řezbářskou práci, zvláště kazatelnu, provedl známý truhlář Jan Podstata z Třebechovic. Počátkem září r. 1888 rak. císař František Josef I. udělil duchovnímu pastýři Janu Veselému rytířský řád železné koruny III. třídy jako uznání zásluh o církev, školu a veřejnost. V lednu 1899, Jan Veselý zemřel a byl pochován, jak si vždy přál, na novém klášterském hřbitově pod cypríšem, jež si sám zasadil a pěstoval.

O uprázdněné místo faráře v Klášteře se ucházelo 8 duchovních. Nakonec byl zvolen Oskar Opočenský. Nastoupil v prosinci 1899. Oskar Opočenský se věnoval hlavně dětem a mládeži. Také se staral o to, aby klášterský kostel měl své varhany. A tak se 1. prosince 1900 při ranních bohoslužbách poprvé hrálo na nové varhany a zpívalo z nových zpěvníků. Téhož roku se také poprvé zvonilo na tři nové zvony.

Tyto zvony byly v první světové válce použity k válečným účelům, stejně jako píšťaly z varhan. Oskar Opočenský při bohoslužbách, při nichž se naposledy zvonilo všemi zvony, oznámil celému sboru jejich zabrání a dodal, že budou použity k účelům, které se neshodují s Božím zákonem. Pro tento výrok měl být stíhán státními úřady a jen pro jeho vysoké stáří od toho bylo upuštěno. V r. 1928 Oskar Opočenský oslavil 80. narozeniny a u té příležitosti staršovstvo sboru vydalo „Památník československého evangelického sboru v Klášteře nad Dědinou“.

Dalšími správci sboru byli: Bohumír Opočenský (1929 – 1957), Jan Šimsa (1957 – 1963), Jiří Kabiček (1963 – 1978), Jaroslav Kučera (1981 – 1991), Michal Plzák (1992 – 1997) a od roku 1998 Růben Kužel.

Dan Navrátil

Pěvecký sbor Cantate Domino

Ve dnech 28. - 31. srpna t.r. pobýval pěvecký sbor na letním soustředění v jihomoravských Lesonicích. V místním záměčku, který ve školním roce slouží jako ubytovna pro mládež z lesnického učiliště, jsme měli pohodlné ubytování za poměrně lidovou cenu a také celodenní stravování, takže jsme se skutečně mohli věnovat výlučně zpívání. Důkladnou hlasovou výchovu připravil náš tenorista Jan Šebesta. Velice jsme to ocenili, protože při krátkých pátečních zkouškách během roku není na důkladné rozezpívání čas. Návík písni vedl náš sbormistr Libor Nykodým. Připravili jsme si část nového repertoáru, opakovali a procvičovali starší skladby. Při dopoledních i odpoledních zkouškách jsme si udělali vždy půlhodinovou přestávku, abychom si mohli řádně popovídat - což si rovněž během roku nemůžeme dovolit a velice to postrádáme.

První dva dny s námi strávil pan farář Gruber, který se přidal k basům a navíc nám posloužil při ranních a večerních pobožnostech. Po jeho odjezdu se této službě ujala již tradičně Ester Malachová. Na nedělní bohoslužby jsme zajeli do domova pro seniory v Myslibořicích. Kázal zde třebečský farář Aleš Mostecký. Bohoslužeb se kromě nás zúčastnilo asi 30 klientů domova, ti méně pohybliví je mohli sledovat na svých pokojích prostřednictvím radiového přenosu. My jsme přispěli několika duchovními písněmi s průvodním textem proneseným našim členem Jaroslavem Markem. Pokud dobře počítáme, bylo to naše deváté soustředění během deseti let, po které společně zpíváme. Rozhodně to považujeme za dobře investovaný čas a děkujeme všem, kteří se o sbor starají po umělecké i organizační stránce.

A již koncem září máme zazpívat při bohoslužbách evangelické luterské církve a.v. ve Zvolenu na Slovensku. Pro tuto příležitost jsme si ze staršího repertoáru zopakovali Truvěrskou mši od Petra Ebena pro smíšený sbor, varhany a dvě příčné flétny.

M. Hájková a L. Marková

Domácí pobožnost

Moudré rozhodnutí

Čtení: 1Kr 2,1–4a a 1Kr 3,5–13

Když král David poznal, že se blíží konec jeho pozemského putování, dal svému synu a nástupci radu, která je vyjádřena slovy dnešního textu: „Buď rozhodný a mužný. Dbej na to, co ti svěřil Hospodin, tvůj Bůh: Choď po jeho cestách a dodržuj jeho nařízení a přikázání, jeho práva a svědectví, jak jsou zapsána v zákoně Mojžišově, a tak budeš mít úspěch ve všem, co budeš konat, ať se obrátíš kamkoli.“

Na té radě je mnoho pozoruhodného. Všimněte si, jak rozumí David tomu, co je rozhodnost a mužnost. Je to dbát na to, co svěřuje Bůh, chodit po jeho cestách a dodržovat jeho nařízení a přikázání. David nemluví o dalším upevnění moci, neradí Šalomounovi, aby se učil rozkazovat a uplatňovat násilí. Neříká mu, že by měl vládnout tvrdou rukou a pokořit nepřátele a každého, kdo mu stojí v cestě. Dokonce ani nehovoří o státních starostech a úkolech, ba ani nevyzdvihuje za cíl dosažení bohatství a ekonomického rozkvětu království, nýbrž prvním slovem, které pronáší, je nejmoudřejší rada a nejvážnější odkaz, který může vyslovit: „Dbej na to, co ti svěřil Hospodin, tvůj Bůh: Choď po jeho cestách a dodržuj jeho nařízení a přikázání, jeho práva a svědectví.“

Šalomoun si vzal jeho slova k srdci. Proto také, jak jsme četli v druhém textu, odpovídá na Boží oslovení: „Kéž bys tedy dal svému služebníkovi srdce vnímavé, aby mohl soudit tvůj lid a dovedl rozlišovat mezi dobrem a zlem.“ Hospodinu se jeho přání líbilo, a protože byl Šalomoun moudrý a žádal rozumnost, přidal mu Hospodin i to, o čem nežádal, bohatství i slávu.

V navázání na tento dnešní text věnujme pozornost některým z Božích přikázání a svědectví, abychom tak poznali jejich důležitost pro náš dnešní život.

Na předním místě zmíníme první přikázání Desatera: „Nebudeš mít jiného boha mimo mne.“ Už to, že je v Desateru na prvním místě ukazuje na jeho důležitost a zvláštní význam. Volá k upření pozornosti jen na jediného Boha, toho, který je Otcem Ježíše Krista. Význam tohoto přikázání se neváže jen s tím, že jsme lidmi, kteří hovoří toliko jen o jediném Bohu. Jeho naplnění se děje především v praxi, v našem každodenním životě. A právě zde nám jeho smysl uniká a nejvíce ho porušujeme. Znamená: pro mne budeš mít vždycky dostatek času, nedáš přede mnou ničemu jinému přednost. A tady ruku na srdce, opravdu dáváme ve všem Pánu Bohu přednost? Vždyť tolikrát dáváme přednost jiným věcem, že nám nakonec pro Boha nezbývá čas. A v tom je veliké nebezpečí, protože nejde o nějakou pouze formální záležitost. Nemít pro Boha čas je přece spojeno s tím, že jde o čas, který nemáme pro poznání Božího řádu a zákona, podle něhož se má řídit náš vztah ke světu, tj. k lidem, k soužití národů, ale také k přírodě, kterou stále více poškozujeme právě tím, že jí daný řád nerespektujeme.

Někteří lidé řeknou: „Ale já opravdu mám spoustu starostí, já opravdu nevím, kde mi hlava stojí a co mám udělat dřív.“ Tak to může vsutku být, avšak nejsou mnohá naše trápení a nesnáze způsobeny právě tím, že jsme neměli pro Boha čas a že musel být v našem životě odsunut na druhé místo?

Však také, když se Šalomoun na radu Davidovu rozhodl moudře, Hospodin mu přidal i to ostatní, o čem nežádal. Také Pán Ježíš nám ukazuje stejnou cestu. Známe přece jeho výzvu se zaslíbením: „Hleďte především království Boží a spravedlnost, a všechno ostatní vám bude přidáno“ (Mt 6,33). Amen

Jaroslav Voříšek, z internetových stránek sboru ČCE Praha - Smíchov vybral Marek Baláš <http://smichov.evangel.cz>

Bylo

Blažkov jak má být

Přijíždíme na Blažkov, vítá nás Petr Socha, pan a paní Šebestovi už jsou v kuchyni s paní Věrou Svobodovou. Vybalíme si věci a zvon už nás svolává k prvnímu společnému posezení. Várnicki plnou sladkého čaje olizuje hejno vos. Prostě Blažkov, jak ho známe.

Večer bratr farář Jiří Gruber zahajuje celotýdenní téma „Reformace“. Všichni jsme byli rozděleni do 4 skupin : Habáni, Helviti, Luteráni a Čeští bratři.

Celý týden nám svítilo sluničko. Děti běhaly po lese a řvaly jak na lesy. My jsme se vzdělávali, koupali, barvili hedvábné šátky, pili kávu a prostě si užívali. Během doředních přednášek nám bratr farář vyličil složitý proces reformace, její příčiny a vyjimečnost situace v Čechách a na Moravě. Odpoledne s námi pro změnu probíral jednotlivá náboženství od islámu po hinduismus.

Jediné co nám opravdu chybělo, byl táborák. Ale vzhledem k suchému počasí by znamenal vážné nebezpečí pro okolí. Místo toho jsme se v noci účastnili tajných bohoslužeb s vysluhováním večere páně. Při setmění jsme se vydali po jednotlivých skupinách na skryté místo v lese u řeky. Svítili jsme si svíčkami. Sem za námi přišel tajný kazatel. Propašoval s sebou zakázané knihy, ze kterých jsme měli velkou radost. Ustanovení večere Páně nám četl z české bible vydané v Halle u Magdeburku roku 1766. („Tajný kazatel“ byl Jirka Gruber a knihy byly vypůjčené z našeho sborového archivu, takže nic nelegálního jsme opravdu nedělali.)

Když přišla sobota, den odjezdu, myslím, že se nikomu nechtělo domů. Děti nás přesvědčovaly, abychom jeli alespoň o den později. Byl to prostě Blažkov, jak má být. Díky.

Věra Popelářová

Radostné prázdniny - jak pro koho

V srpnovém čísle basilejského sborového časopisu INFO se tamní pastor Wohlfahrt zamýšlí nad prázdninami - co komu přináší a jak je kdo prožívá. Ke své lítosti konstatuje, že těm starším z nás přináší ještě větší osamění. Ti, kteří pro stáří, slabost nebo jakýkoliv handicap zůstávají v létě doma, jsou přeci ošizeni o pravidelné návštěvy dětí - ty odjíždějí daleko za novými zážitky a poznáváním. Ještě štěstí, že je mladí občas pověří nějakým tím zaléváním kytiček nebo hlídáním psa. A já dodávám: ještě štěstí, že naši senioři se mohli o prázdninách pravidelně scházet ve středu v kavárničce. Byla to pro ně radost a povzbuzení a také jistota, že nejsou osamoceni, že na ně někdo myslí.

L. Marková

Výstava kreseb v Červeném kostele

Milivoj Husák nám zapůjčil kresby z většího cyklu „Hoříci keř 2002 – 2003“. Ve své práci se zabývá zejména fenoménem světla jako spirituální substance, v poslední době také vztahem „žhavosti“ a „vychladlosti“ hmoty ve výtvarné metafoře, vztahující se k otázkám lidského života. Inspiruje se i podněty z bohatého obrazového jazyka alchymie. Používá nemalířské materiály jako popel, grafit a uhelný prach. Vystavené kresby pochází z volného cyklu, které již autor vystavil v jiné podobě na svých posledních výstavách s názvem „Na prahu ohně“ (Brno, listopad 2002, Bystřice p. Host., Kroměříž 2003), jsou jen malým výběrem z témat, jimiž se autor v posledních letech zabývá. V úsporné, gestické i geometrizované podobě se snaží postihnout ono paradoxní a dramatické rozpětí, jež charakterizuje člověka: být tím, který usiluje o vstoupení do „jasného světla“, a který je zároveň i tím, který si toto vstoupení všemožně znesnadňuje. Autor se vedle kresby a malby zabývá také tvorbou sakrálních interiérů a scénografií pro brněnské „Divadlo u stolu“.

Konfirmace 22. června 2003. Konfirmandi shora zleva: Lukáš Vidlák, Radek Čvanda, Kateřina Kubešová, Ondřej Sedláček / Šárka Navrátilová, David Zukal, Mariana Firbasová, Ondřej Malach, Jiří Procházka / Štěpánka Ludvíková

Foto J. Franců

Ze skautského tábora u Lučice. Foto M. Baláš

Společenská kronika

Brno I

1. 9.	Sabina Flajzarová	86 let	2. 10.	Alžběta Vlašicová	81 let
4. 9.	Dobromila Kopřivová	81 let	3. 10.	Libuše Kynčlová	84 let
5. 9.	Denisa Sochorcová	20 let	6. 10.	Jaroslav Prudík	50 let
6. 9.	Pavel Hladký	50 let	9. 10.	Jan Sebera	40 let
6. 9.	Miroslav Plíva	84 let	11. 10.	Dagmar Seifertová	50 let
10. 9.	Eva Drbalová	10 let	12. 10.	Eva Rotreklová	30 let
10. 9.	Tomáš Pásek	20 let	13. 10.	Petr Tulis	20 let
11. 9.	Pavel Vtipil	50 let	17. 10.	Věra Stehlíková	92 let
15. 9.	Simona Piknová	40 let	19. 10.	Zora Rýparová	30 let
15. 9.	Marie Hájková	50 let	20. 10.	Jiřina Setinská	81 let
16. 9.	Věra Lorencová	60 let	22. 10.	Milada Hemerková	84 let
18. 9.	Ludmila Vacková	81 let	22. 10.	Marie Muchová	81 let
20. 9.	Blanka Růžičková	60 let	23. 10.	Marcela Kalinová	50 let
23. 9.	Zuzana Střížová	40 let	26. 10.	Karla Holešinská	85 let
26. 9.	Viera Horáková	30 let	29. 10.	Alena Skalníková	70 let
27. 9.	Věra Kubáčková	83 let	30. 10.	Miloš Beutl	70 let
28. 9.	Miroslav Bína	30 let			
30. 9.	Anna Prudíková	87 let			
30. 9.	Jan Bačák	96 let			

Pokřtěn byl:

10.08. Tobiáš Krampol, nar. 2003

Oddáni byli:

- 5.7. Darina Havličková a David Plch
- 5.7. Eva Kropáčová a Radek Schneider
- 5.7. Pavla Bláhová a Roman Ondráček
- 6.7. Vendula Fictumová a Jan Soběslavský
- 10.8. Sandra Skrbková a Pavel Riedl
- 29.8. Barbora Dvořáková a Petr Ryška
- 30.8. Blanka Schindlerová a David Pokorný

Rozloučili jsme se:

- 28.7. Andrej Praslička, nar. 1910
 - 31.7. Josef Podsedník, nar. 1933
 - 11.8. Karel Sobotka, nar. 1916
 - 22.8. Petr Cvrkal, nar. 1970
-

Brno II

4.10.	Elfrída Pollaková	83 let
5.10.	Miloslava Zvolská	81 let
5.10.	Zdeňka Juránková	79 let
5.10.	Dagmar Vlčková	76 let
6.10.	Miroslav Turek	87 let
9.10.	Věra Kořistová	75 let
10.10.	Ludmila Otoupalíková	92 let
14.10.	Alžběta Chalupníková	87 let
14.10.	Marie Trlicová	87 let
15.10.	Valerie Kaštánková	89 let
16.10.	MUDr. Albína Ningerová	90 let
16.10.	Jiří Pokorný	82 let
16.10.	Helena Vašíčková	76 let
17.10.	Drahuše Musiolová	83 let
17.10.	Květoslava Průchová	76 let
18.10.	Milada Horká	88 let
19.10.	Věra Bartušková	76 let
21.10.	Milada Veselá	79 let
22.10.	Marie Pliskvová	89 let
23.10.	Mgr.Vlasta Pindejová	77 let
23.10.	Oldřiška Peňázová	70 let
29.10.	František Vraspír	83 let

V létě jsme se rozloučili:

- 26.5. Františka Mikulínová, nar. 1902
 - 10.6. Přemysl Kostelecký, nar. 1922
 - 11.6. Jindřich Dobeš, nar. 1909
 - 5.8. Ludvík Straka, nar. 1911
-

Bude

Diakonie ČCE

10. výročí založení střediska v Brně

Již deset let působí ve městě Brně Diakonie Českobratrské církve evangelické a poskytuje sociální služby. Středisko v Brně je zaměřeno na pomoc seniorům, lidem se zdravotním postižením, lidem trpícím demencí a také rodinám, které o ně pečují. Nabízí služby v rámci projektů: Pečovatelská služba a respite (úlevná) péče v domácnostech, Centrum sociálních služeb, Chráněné bydlení OVEČKA.

PROGRAM OSLAV

Středa 15. 10. Den otevřených dveří, Hrnčířská 27, 10.00 – 18.00

Možnost prohlídky střediska, zakoupení výrobků.

Čtvrtek 16. 10. Oslava pro veřejnost, Blahoslavův dům, 14.00 – 17.00

Připomenutí deseti let práce Diakonie ČCE – střediska v Brně, s vystoupením hostů, s programem klientů i pracovníků, pohoštění

Čtvrtek 16.10. v 19.00, Koncert (benefiční), Blahoslavův dům, Lidická 79

Neděle 19. 10. Bohoslužby Blahoslavův dům, Lidická 79, 9.00 hod.

Zpívá pěvecký sbor Cantate Domino

Srdečně zveme !!!

Ekumenické bohoslužby

Ty velké proběhly v září, ale nás čekají v říjnu ještě jedny - domácí. Jak mnozí víte, v Betlémském kostele se již téměř rok konají každou neděli v 10 hodin bohoslužby jednoho ze čtyř sborů Církve Bratrské v Brně, který se nazývá Betanie. Vše probíhá bez problémů a jsme rádi, že náš kostel je tak více využit. Úmyslně jsme však stanovili začátky našich bohoslužeb tak, abychom se nemijeli a CB nemusela čekat, až my skončíme. Ale na druhé straně je hloupé, když se nevidíme vůbec. Proto jsme se rozhodli setkat se alespoň někdy na společných bohoslužbách. Ty první jsou naplánovány na neděli 19. října a začnou v 9 hodin ráno. Předpokládáme, že se jich z naší strany zúčastní především ta část sboru, která přichází pravidelně do Betlémského kostela. *

Zájezd na Novoměstsko

Odbor křesťanské služby při II. sboru pořádá v sobotu 11. října 2003 autokarový zájezd na Novoměstsko., Účastníci navštíví opevněný kostel ve Velké Bíteši, dva kostely postavené J.B.Santinim – v Bobrově a ve Zvoli a zastaví se také v evangelickém sboru v Novém Městě na Moravě. Přihlášky se zaplacením 100,- Kč ve farní kanceláři na Lidické ul. (Blahoslavův dům) nebo při setkávání v „kavárničce“ na Opletalově.

Hudební nešpory v Komenského kostele

kteřé se pravidelně (s výjimkou prázdnin) konají již od dubna t.r. vždy první neděli v měsíci, pokračují také v říjnu. V neděli dne 5. října v 19,30 si můžeme přijít poslechnout pěvecké vystoupení Beaty Blaškové Zádrapové. U varhan bude Michaela Polášková, z kazatelny promluví Jiří Gruber. Výtěžek benefičního koncertu bude věnován na výstavbu nemocnice v Ugandě.

Sborový rozhovor

Priznám se, že jedna z věcí, která mi v prvním brněnském sboru chybí, je možnost vzájemného rozhovoru. Ne že bychom spolu příležitostně nemluvili. Setkáváme se během týdne v různých věkových, zájmových a pracovních skupinkách, ale zde většinou slyšíme jen jeden názor a pohled na věc. Když potom třeba něco řešíme ve staršovstvu, často se ukáže, že co je pro jedny jasné a samozřejmé, u druhých vyvolává rozhodný odpor a nesouhlas. Mnoho našich hlasování končí např. 10 ku 9, takže pak většinou váhám, zda je vůbec moudré něco nového zavádět, když vím, že je tolik lidí zásadně proti. Často se také stane, že sice něco rozhodneme, ale sbor na to není připraven a neměl možnost se k věci vyjádřit.

Je to jistě způsobeno tím, že náš sbor je poměrně veliký. Je tu řada lidí, kteří mají svůj vlastní a vyhraněný názor na věc, takže není divu, že každá myšlenka i nápad vyvolává souhlas i nesouhlas. Na druhé straně si myslím, že až příliš často spočívá neshoda pouze v tom, že si málo nasloucháme a střílíme po sobě svými názory tak říkajíc od boku. Když však spolu lidé o věci nejprve v klidu hovoří a vysvětlí si svá stanoviska a jdou na kořen svých postojů – mnohdy se ukáže, že k sobě máme blíže, než si myslíme.

Proto bychom rádi vytvořili novou tradici sborových rozhovorů, kde by se setkávaly všechny generace a zájmové skupiny. Nebudou to tedy ani třicátníci nebo mládež ale ani druhá kavárnička či vzdělávání, ale příležitost setkat se a hovořit spolu opravdu pro všechny. Také naši kazatelé, kteří tyto rozhovory spolu s bratrem farářem Veselým povedou, nebudou mít na začátku hodinovou přednášku, ale připraví si krátké úvodní slovo a pak už bude dán prostor účastníkům k rozhovoru - na témata, která si sami vyberou.

Na začátek jsme zvolili téma: Co je dnes pro křesťanskou víru podstatné a co vedlejší? Budeme se scházet jednou měsíčně, vždy v pondělí v 19 hodin v sále na Opletalově. Poprvé se sejdeme 29. září a v tomto roce ještě 20. října a 24. listopadu. Tešíme se na setkání s Vámi i na Vaše myšlenky a názory.

Jiří Gruber *

Podzimní školka mládeže brněnského seniorátu

se bude konat 31.10. - 2.11. v Boskovicích.. Prozatímní pracovní název je "Memento mori" nebo-li o smrti. Účast přislíbila Prof. MUDr. Marta Munzarová CSc, přednostka katedry etiky na LF MU v Brně. Přesný program se ještě dotváří a v pravou chvíli jej najdete na sborových nástěnkách.

Klub otevřených dveří, každou středu v 9.30, Opletalova 6

- 1. 10. Podzimní výtvarné variace – Petra Michalová
 - 8. 10. Odpuštění I – Bohunka Horská
 - 15. 10. Odpuštění II – Bohunka Horská
 - 22. 10. O čem sní ženy – Katka Halaštová
 - 29. 10. Volné téma
-

Čriepky z dejin evanjelikov na Slovensku

19. storočie

môžeme z pohľadu našich evanjelikov charakterizovať oveľa pozitívnejšie ako predchádzajúce storočie. Blahodarný vplyv Tolerančného patentu sa prejavil priam veľkolepo. Za púhych 19 rokov (do roku 1800) bolo na území Slovenska postavených 131 kostolov a konštituovalo sa 151 zborov. (Termíny na vybudovanie chrámov boli pritom mimoriadne krátke: 4 – 6 mesiacov. Keď veriaci nedodržali časový limit, povolenie stratilo platnosť.) Superintendenti a dozorcovia zabezpečovali farárov nielen pre nové zbory, ale dokázali pomôcť aj cirkvám v habsburských dedičných krajinách, kde bol náboženský útlak ešte väčší ako v Uhorsku. Do Čiech a na Moravu odišlo zo Slovenska do roku 1800 päťdesiat slovenských kňazov, do Rakúska a Sliezska ďalších desať.

Okrem duchovnej obnovy a materiálneho povznesenia zborov je 19. storočie z hľadiska slovenských evanjelikov charakterizované aj presahom ich vplyvu do kultúrno-národnej sféry.

Práve od tohto storočia sa do popredia slovenského národného hnutia dostala evanjelická inteligencia, a to vďaka svojej otvorenosti, moderným myšlienkovým prúdom, kontaktom s vyspelými západoeurópskymi protestantskými krajinami, svojej autonómii s vnútornou demokraciou a národnému bohoslužobnému jazyku (Ján Kollár, Pavel Jozef Šafárik, Ľudovít Štúr, Michal Miloslav Hodža, Jozef Miloslav Hurban, Ján Francisci, Karol Kuzmány, Štefan Marko Daxner, Pavel Mudroň, Matúš Dula...). Prvý programový dokument slovenského národného hnutia Prestolný prosbopis (1842) vznikol v prostredí tejto inteligencie. Uhorskému snemu bol predložený Pavlom Jozefým, Michalom Miloslavom Hodžom, Jánom Chalupkom, Samuelom Ferencíkom a Ľudovítom Paulínyom s 200 podpismi v mene 800 000 slovenských evanjelikov. Roku 1843 trojica evanjelických vzdelancov (Štúr, Hurban, Hodža) kodifikovali spisovnú slovenčinu. Prvou známou slovenskou poetkou bola manželka farára z Liptovského Trnovca Johana Lehotská, prvý časopis vydávaný v spisovnej slovenčine Slovenskje národňje noviny (1845 – 1848) redigoval Ľudovít Štúr, prvý literárny časopis Slovenské pohľady založil r. 1846 Jozef Miloslav Hurban (vychádza doteraz). Prvé slovenské ochotnícke divadlo ustanovil r. 1830 v Liptovskom Mikuláši Gašpar Fejérpataky-Belopotocký, evanjelickí farári zakladali učené spoločnosti.

Je pochopiteľné, že v tejto priaznivejšej dobe oslavy 300. výročia Pamiatky reformácie (1817) mali oveľa dôstojnejší priebeh ako sto rokov predtým. Veľkoryso ich zorganizoval generálny dozorca Peter Balogh, župan a poradca kráľa Leopolda.

Pravda, že ani vtedy to nešlo bez problémov. Najpálčivejšou otázkou pre slovenských evanjelikov bola maďarizácia. Pokiaľ to bolo možné, eliminovali ju na konventoch (od seniorálnych až po generálny), avšak po rakúsko-uhorskom vyrovnaní (1867) išlo naozaj do tuhého. Generálny konvent vyhlásil dokonca (r. 1882) panslavizmus za kanonický priestupok a na synode v Budapešti roku 1893

upravili hranice dištriktov s jediným zámerom: aby vo všetkých prevládal maďarský živel. Je veľkou zásluhou Jozefa Miloslava Hurbana (jeho výroky v korešpondencii na adresu maďarského biskupa Czékusa sú neobyčajne ostré), že na násilnú maďarizáciu a s ňou spojené vieroučné odchýlky (Uhorský protestantský spolok napríklad presadzoval odklon od augsburskej konfesie) našiel protizbraň – založil Seniorálnu pastoraľnu konferenciu nitriansku (1871). Bolo to prvé regionálne kňazské zhromaždenie, pravidelne organizované na Slovensku. Jej členovia sa schádzali dvakrát do roka. popri službách Božích s Večerou Pánovou organizovali prednášky a radili sa, ako riešiť dané problémy. Ich príklad inšpiroval aj ďalšie senioráty, až roku 1896 z iniciatívy farárov Jána Alexandra Fábryho, Jána Mocku a Michala Bodického vznikla myšlienka Všeobecnej vnútornomisijnej a pastoraľnej konferencie. Prvá sa konala r. 1899 v Modre, potom každoročne až do roku 1949.

Už od 17. storočia, v súvislosti so zánikom celibátu v evanjelickej cirkvi, sledujeme genealogicky bohaté rodiny slovenských farárov (Kalinkovci, Pilárikovci, Krmanovci). Takýmto príkladom 19. storočia je rodina Petianovcov. Roku 1828 zomrel v Príbelciach farár Daniel Petian, ktorý tam slúžil 31 rokov. Je autorom deväťzväzkového rukopisného diela Dejiny uhorskej evanjelickej cirkvi. Farárom bol aj jeho otec Adam, jeho bratia, cirkevný historik Michal, Gabriel, syn Juraj a synovec Juraj Notár. Teológiu vyštudoval a krátko pôsobil ako kaplán i jeho pravnuke Štefan Krčméry, literát, kultúrny organizátor a tajomník Matice slovenskej.

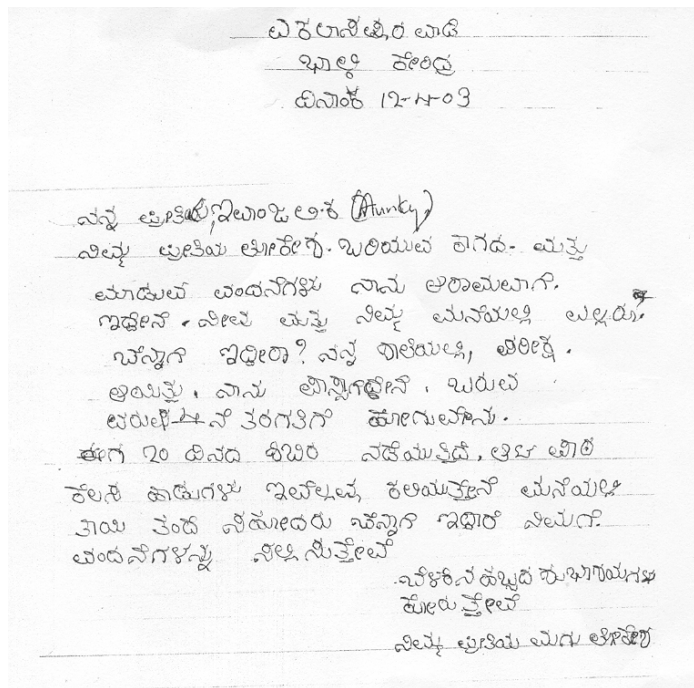
Evanjelická cirkev na Slovensku sa vtedy naplno otvárala svetu. Bohaté kontakty mala v prvom rade s Nemeckom (hlavne študijné a podporné), no ako málo známou skutočnosť treba spomenúť aj návštevu biskupa Potiského dištriktu Pavla Zelenku, rodáka z Českého Brezova, v Jeruzaleme. Na deň Pamiatky reformácie 31. 10. 1898, sa tam zúčastnil na slávnosti posvätenia prvého evanjelického kostola Svätého Vykupiteľa, ktorý sa nachádza v bezprostrednej blízkosti chrámu Svätého hrobu na Golgote. Tento rozľahlý kostol v klasicistickom štýle dala postaviť pruská cisárska rodina. Cisársky pár bol na slávnosti osobne prítomný.

Na záver odcitujeme mimoriadne zaujímavé stanovisko Alberta Škarvana z diela Slováci, ktoré napísal okolo roku 1900. Človeka presláveného odmietnutím vojenskej služby z kresťanských dôvodov, čo ho takmer stálo život, osobného lekára Leva Tolstého, vzdelanca, ktorý prvý na Slovensku propagoval esperanto. Škarvan bol zo zmiešaného manželstva, narodil sa v katolíckom Tvrdošíne, vyrastal v evanjelických Hybiach, a preto je jeho názor zvlášť cenný a, dodávame, aj riadne odvážny: „Treba sa zmieniť o tom veľkom rozdieli, ktorý existuje medzi Slováckmi katolíckmi a Slováckmi protestantmi. Slováci protestanti sú vyspelejší, inteligentnejší, otvorenejší, ba aj fyzicky krajší ľudia ako ich katolícki spolubratia. Tento rozdiel je natoľko výrazný, že skúsený pozorovateľ pri prvom pohľade na človeka vám povie, akého je vierovyznania.“

Borislav Petřík, Přetištěno z časopisu Petržalský evangelík.

Adopce na dálku

Přečtěte si v dopise, jak žije a jak se učí náš adoptivní syn LOKESH, který studuje na základní škole v Bhalki v Indii, kterého sbor Brno I podporuje ve studiu. Celoroční sbírka na tento účel probíhá vždy při nedělní škole a ve čtvrtedních biblických hodinách pro dospělé.

červen 2003

Milí přátelé,

píše Vám a zdraví Vás Váš adoptivní syn Lokesh. Mám se dobře. Jak se daří Vám a Vaším rodinám? Ukončil jsem zkoušky. Skončil jsem základní třetí třídu a postoupil jsem do čtvrté. Zúčastnil jsem se tábora. Naučil jsem se mnoho věcí. Naučil jsem se zpívat mnoho písniček. Doma je všechno v pořádku. Rodiče Vám posílají pozdravy. Díky za Vaši pomoc.

Váš Lokesh

Milí přátelé,

jsem sestra Angelika a chci Vám říct něco o Lokešovi. Byla jsem ve vesnici, kde žije. Je to velmi chudá vesnice bez jakéhokoli spojení a bez základní školy. Lokesh studuje v Bhalki v internátě. Je to chytrý kluk, velmi zručný a obratný. Rád čte. Známký ve škole si zlepšil. Jsem Vám velmi vděčná, že jste se rozhodli pomoci při jeho vzdělání. Využívá toho dobře a je mu to ku prospěchu. Jeho rodiče jsou velmi chudí, mají velkou radost z jeho chování a povzbuzují ho, aby studoval co nejlíp. Díky za Vaše příspěvky. Ať Vám Bůh žehná a odplatí Vám. Modlím se za Vás.

S pozdravy sestra Angelika

Koutek pro mládež

Tábor u Lučice 2003

Není tomu tak dávno, co jsme se - my skauti - vrátili z našeho letního tábora u Lučice na Havlíčkobrodsku. Strávili jsme tam spolu v přírodě krásné tři týdny, tedy, i co se počásí týkalo.

Každý den začínal budičkem a každý mimonedělní den rozcvíčkou. Po snídani jsme se sešli v krojích na pobožnost, kde se kromě oblíbeného zpívání ze „Svitáků“ probíraly příběhy z Deníků mladých. Ale to už nás rádce dne, jinak také řečený „buzerant“ (rover pověřený hlídáním času), hnal na nástup, aby se vše stihlo pěkně na čas. Při zpěvu skautské hymny vyletěla vlajka na vrchol stožáru a slavnostní zásek sekery značil, že den se opravdu rozběhl na plno. Dopoledne nás čekaly dva bloky programů, mezi nimi práce. Kuchaři, dřevaři a ohníčkáři patřili ke službám již tradičně. Nově si další tři skupinky plnily stezku a odborky, rozebíraly skautskou ideu a nacvičovaly divadlo k večernímu ohni. Po dobrém obědě jsme si vychutnávali sladké volné chvíle poledního klidu. Odpoledne se uskutečnily dva další bloky programů.

A co se v takovém bloku dělo? Mezi oblíbené patřila celotáborová hra. Letos jsme byli Kelty. Nechyběli druidové, vojevůdce, královna, párkrát se kmenům prostého lidu zjevily i keltské bohyně. V nejružnějších klánech měřily kmeny své síly, hlavním cílem však bylo zbavit oppidum (keltskou osadu čili tábor) zákeřných přisēr, což se nakonec povedlo.

Další variantou byly keltské kluby, kde se šily boty, vyráběly se šperky z drátu, vařily se keltské lahůdky, modelovalo se z keramické hlíny.

Neméně oblíbený byl sport. Prostorné tábořiště nám dovolilo postavit si hřišť podle libosti, takže jsme hráli fotbal, volejbal, ringo i basebal. Párkrát jsme vyrazili s čluny na blízký rybník. Jaké bylo překvapení, když jste se uprostřed něj „udělali“ a zjistili, že je vám vody pod pás...

V programu skautská praxe jsme se naučili spoustu užitečných věcí potřebných k táboření a poznávání přírody.

Večeři vystřídal večerní nástup. Všichni obyvatelé oppida se shromáždili v dobových oděvech, za zpěvu večerky byla vlajka spuštěna, vyjmula se sekera, den se chýlil ke konci.

Každý večer jsme se sešli u ohně. Zpívalo se, četlo se ze starých kronik, vyvolával se Yetti. Až se nám někdy nechtělo do postele.

Tábor utichl a náš klidný spánek (a čtyři praporky rozmístěné na klíčových místech tábořiště) střežila noční hlídka.

A ráno s menšími či většími obměnami všechno nanovo...

Byli jsme také na „puťáku“. Měli jsme portu, jejímž největším hitem, přestože všichni zúčastnění obsadili právem první místo, byl „hafo mega krutej song“ Skauting,. Sešli jsme se u několika slavnostních ohňů, jimž vévodil oheň slibový. Navštívila nás hygienička a dvakrát kontrola z našeho skautského střediska. Několikrát se jelo do nemocnice.

Měli jsme se pěkně.

Denisa Sochorcová *

Zprávy ze staršovstva

Brno I

Po dvouměsíční přestávce bylo první zářijovým den před staršovstvem k projednání přes 50 bodů. Nejprve byl schválen plán sborové činnosti v září a říjnu a organizačně zajištěny ekumenické bohoslužby a ordinace nových kazatelů - obojí 21.9. Z minulých akcí byla kladně hodnocena především ekumenická bohoslužba s ČČSH v Rychmanově na Husovo výročí 6.7. Letos pro nedostatek dětí nebude v Brně zahájen první ročník konfirmační přípravy, bude však zahájena v Rychmanově. Pondělní sborové vzdělávání bude přetvořeno na sborové setkání, jehož hlavní náplní bude rozhovor na aktuální témata a bude k němu zván celý sbor – od mládeže po seniory, aby zde mohly zaznít různé hlasy a názory. Poprvé se takto sejdeme 29. září v 19 hodin. Byla odsouhlasena nová pohlednice Červeného kostela s detaily interiéru. Do sborové místnosti bude zakoupen obraz z dílny Diakonie na Hrnčířské. Staršovstvo odsouhlasilo výměnu a rozšíření počítačového vybavení v kancelářích sboru v nákladu cca 75 tisíc Kč. Bylo rozhodnuto v nejkratší možné době provést výměnu plynových topidel v Betlémském kostele v nákladu asi 120 tisíc Kč. Brigádnicky probíhá otloukání vlhkých omítek v tzv. pingpongárně, těší nás účast mládeže na této akci. Do dětského klubu byla instalována nová skříň a v kancelářích byl díky Danu Navrátilovi instalován kuchyňský kout. Nedělní hudební nešpory, které konáme ve spolupráci s husovickým sborem se budou konat 7.9., 5.10., 2.11. a 7.12. Na konvent, který se bude konat 29.11. byli zvoleni noví poslanci za náš sbor: Milan Ryšavý, Blahoslav Šimek a Václav Matoulek, náhradníky Rut Hanáková, Jan Franců a Víta Rybárik.

Jiří Gruber

Brno II

Jakkoli by první schůze po prázdninách měla proběhnout ve znamení optimismu odpočatých a dobře naladěných presbyterek a presbyterů, nějak se nám to tentokrát nedařilo. Stinnou složkou toho, čím se staršovstvo muselo zabývat, bylo vloupání do Blahoslavova domu. Došlo k němu týden před schůzí a sboru způsobilo těžkou škodu. Pro starší to znamená odpovědně zkoumat, co bylo zanedbáno v zajištění vnitřních prostor, jaká opatření je potřeba učinit (i za cenu toho, že budou nešetrná), co musíme změnit. Farní kancelář v Blahoslavově domě byla dosud stále snadno přístupná pro návštěvníky, ukázalo se však, že byla přístupná i pro zloděje vybavené patričním náradím. Těm prvním bychom přístup neradi ztížili, těm druhým jsme odhodláni ho bez prodlení zamezit. – Farář Jaroslav Vítek podal stručnou zprávu o náplni letního studijního volna – pobytu na univerzitě a v kazatelském semináři v Heidelbergu (SRN). – Letní měsíce ve sboru také nebyly příliš odpočinkové pro ty, kdo mají na starosti budovu Blahoslavova domu. Podařilo se provést potřebné úpravy v jednom z bytů v přední budově, ale práce s tím spojené se ukázaly jako nadmíru náročné. Bylo totiž vzápětí nutno rozsáhle opravit zastaralé a namnoze nefunkční instalace v domě. – Na začátku října se těšíme na návštěvu řady hostů ze spráteleného reformovaného sboru v holandském Apeldoornu; i na tuto návštěvu však bude nutno se co možná dobře a důkladně připravit a neponechat nic náhodě. – Nynějšímu staršovstvu už z funkčního období nezbyvá příliš mnoho času, přesto bylo nutno ještě z jeho řad zvolit také poslance do nového seniorátního konventu. Přejeme jim do jejich práce Boží pomoc a do povinností od Pána Boha povzbuzení a radost.

Jaroslav Vítek

ŘÍJEN

BRNO I

BRNO II

5. 10. Šestnáctá neděle po Trojici - Díkčinění

8:30 BK Olga Tydlitátová VP	9:00 BD Jaroslav Vítek VP
10:00 ČK Olga Tydlitátová VP	13:45 Tiš Jaroslav Vítek VP
14:15. Rch Olga Tydlitátová VP	
19:30. ČK Jiří Gruber <i>nešpory</i>	

12. 10. Sedmnáctá neděle po Trojici

8:30 BK Jiří Gruber	9:00 BD Jiří Malý
10:00 ČK Jiří Gruber	9:45 Tiš Jaroslav Vítek

křty dospělých, zpívá Cantate Domino

19. 10. Osmnáctá neděle po Trojici

9:00 BK Gruber, Lukáš	9:00 BD J. Malý, J. Vítek
<i>společně se sborem CB Betanie</i>	<i>konfirmace</i>
10:00 ČK Olga Tydlitátová	13:45 Tiš Jaroslav Vítek
14:15. Rch Jiří Gruber	19:30 BD

26. 10. Devatenáctá neděle po Trojici

8:30 BK Olga Tydlitátová	9:00 BD Jaroslav Vítek
10:00 ČK Olga Tydlitátová	9:45 Tiš Jiří Malý

2. 11. Dvacátá neděle po Trojici

9:00 BK Jiří Gruber VP	9:00 BD Jaroslav Vítek
10:00 ČK Jiří Gruber VP	10:30 Kuř Jaroslav Vítek
14:15 Rch Jiří Gruber VP	13:45 Tiš Jaroslav Vítek
19:30 ČK Štěpán Hájek <i>nešpory</i>	

LEGENDA

BK Betlémský kostel
ČK Červený kostel
Rch Rychmanov

BD Blahoslavův dům
Kuř Kuřim
Tiš Tišnov